

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 406

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 23 mai 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 634 din 16 octombrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 296 ²⁷ alin. (1) lit. e) și ale art. 296 ³⁰ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	2–4
Decizia nr. 636 din 16 octombrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	5–7
Decizia nr. 97 din 28 februarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (3) fraza a doua din Codul penal	8–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
500. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul mediului, pentru modificarea și completarea Ghidului de finanțare a Programului național de înlocuire a echipamentelor electrice și electronice uzate cu unele mai performante din punct de vedere energetic	11–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 634**

din 16 octombrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 296²⁷ alin. (1) lit. e) și ale art. 296³⁰ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 296²⁷ alin. (1) lit. e) și ale art. 296³⁰ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Anghel Tănase și Alexandru Tănase în Dosarul nr. 6.862/3CAF/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.097D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care precizează că dispozițiile criticate reglementează baza de calcul al contribuției la asigurările sociale de sănătate pentru veniturile obținute din alte surse. Totodată, arată că la art. 296²¹ din Codul fiscal s-a stabilit regula plafonării la valoarea de cinci salarii medii brute a cuantumului contribuției la aceste asigurări sociale de sănătate, plafonare care nu rezultă a fi aplicabilă și pentru veniturile realizate din alte surse, astfel cum rezultă din coroborarea art. 296³⁰ și art. 296²⁷ alin. (1) lit. e) din Codul fiscal. Prin urmare, rezultă că legiuitorul a înțeles să instituie o diferențiere de tratament juridic prin plafonarea în funcție de natura venitului a bazei de calcul al contribuției la asigurările sociale de sănătate. Or, în lipsa unui criteriu obiectiv și rațional, altul decât natura venitului, care să justifice această diferențiere de tratament fiscal, apreciază că prevederile art. 296³⁰ din Codul fiscal sunt constituționale numai în măsura în care plafonarea acestei baze de calcul la cinci salarii medii brute pe economie se aplică și pentru veniturile obținute din alte surse.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 septembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 6.862/3CAF/2015, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 296²⁷ alin. (1) lit. e) și ale art. 296³⁰ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.**

5. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Anghel Tănase și Alexandru Tănase într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 571/2003, respectiv soluționarea unei cereri prin care se solicită instanței de judecată anularea unei decizii de impunere a Casei de Asigurări de Sănătate Ifov prin care au fost stabilite obligațiile fiscale în urma unor tranzacții imobiliare, reprezentând contribuția de asigurări sociale de sănătate pentru persoanele care realizează alte venituri.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale, în măsura în care instituie un tratament juridic diferențiat pentru persoanele care realizează venituri din alte surse, pe criteriul strict al naturii dobândirii veniturilor, față de alte categorii de contribuabili pentru care baza lunară de calcul este limitată la maximum cinci salarii medii pe economie, pentru aceleași servicii medicale asigurate de stat.

7. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată deoarece prevederile criticate nu aduc atingere dispozițiilor constituționale invocate în susținerea excepției. Tratamentul diferențiat este justificat de natura juridică diferită a veniturilor în legătură cu care se plătește contribuția de asigurări sociale de sănătate.

8. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul**, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

10. **Avocatul Poporului**, având în vedere cadrul legislativ în materie, arată că există o diferență de tratament juridic realizată de legiuitor, baza de calcul al contribuției de asigurări de sănătate fiind plafonată sau nu, în funcție de tipul de venit. Luând în considerare jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, precum și principiul așezării juste a sarcinilor fiscale, în virtutea căruia legiuitorul are dreptul de a stabili impozite și taxe, dar acest drept nu este unul absolut, apreciază că dispozițiile art. 296²⁷ alin. (1) lit. e) din Codul fiscal sunt constituționale, în timp ce prevederile art. 296³⁰ din Codul fiscal sunt constituționale în măsura în care plafonarea bazei de calcul la 5 salarii medii brute pe economie este aplicabilă și la stabilirea bazei de calcul al contribuției pentru veniturile obținute din alte surse. În ceea ce privește dispozițiile art. 45 din Constituție, acestea nu sunt incidente în cauză.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 296²⁷ alin. (1) lit. e) și art. 296³⁰ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 296²⁷ alin. (1) lit. e) — *Contribuabilii* — „(1) *Contribuția de asigurări sociale de sănătate se datorează și de către persoanele care realizează venituri din: [...] e) alte surse, astfel cum sunt prevăzute la art. 78.*”

— Art. 296³⁰ — *„Calculul contribuției — „Contribuția de asigurări sociale de sănătate prevăzută la art. 296²⁷ alin. (1) se calculează în anul următor, prin aplicarea cotei individuale de contribuție asupra bazelor de calcul menționate la art. 296²⁹.”*

14. Dispozițiile Legii nr. 571/2003 au fost abrogate prin Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015. Însă, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor criticate.

15. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 56 alin. (2) referitor la așezarea justă a sarcinilor fiscale și art. 45 referitor la libertatea economică. De asemenea, este invocat art. 6 cu privire la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra problemei de drept invocate de autorii acesteia, în raport cu critici de neconstituționalitate și dispoziții constituționale similare, sens în care sunt, spre exemplu, Decizia nr. 599 din 28 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 12 februarie 2018, Decizia nr. 166 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 477 din 27 iunie 2016, și Decizia nr. 903 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 9 martie 2016, prin care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

17. De asemenea, Curtea reține că reglementarea legală criticată face parte din capitolul III intitulat *„Contribuția de asigurări sociale de sănătate privind persoanele care realizează alte venituri, precum și persoanele care nu realizează venituri”*, cuprins în titlul IX² al Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, titlu referitor la contribuțiile sociale obligatorii. Așa cum reiese din chiar titlul capitolului, legiuitorul a distins între două categorii de situații, și anume contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată de persoanele care realizează alte venituri, precum și contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată de persoane care nu realizează venituri.

18. Art. 296²⁷ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal prevede că în categoria persoanelor plătitoare de contribuții de asigurări sociale de sănătate sunt incluse persoanele care realizează venituri din sursele prevăzute de alin. (1) al acestui articol, printre care se regăsesc și veniturile din alte surse, astfel cum sunt prevăzute la art. 78 din Codul fiscal [potrivit art. 296²⁷ alin. (1) lit. e) din Codul fiscal].

19. În categoria veniturilor asupra cărora se datorează contribuții de asigurări sociale de sănătate din alte surse de venit, care sunt incluse la art. 78 alin. (1) din Codul fiscal, pot fi menționate: prime de asigurări suportate de o persoană fizică independentă sau de orice altă entitate, în cadrul unei activități pentru o persoană fizică în legătură cu care suportatorul nu are o relație generatoare de venituri din salarii, potrivit legii; câștiguri primite de la societățile de asigurări, ca urmare a contractului de asigurare încheiat între părți cu ocazia tragerilor de amortizare; venituri primite de persoanele fizice pensionari sub forma diferențelor de preț pentru anumite bunuri, servicii și alte drepturi, foști salariați, potrivit clauzelor contractului de muncă sau în baza unor legi speciale; venituri, sub forma diferențelor de preț pentru anumite bunuri, servicii și alte drepturi, primite de persoanele fizice pensionari, foști salariați, potrivit clauzelor contractului de muncă sau în baza unor legi speciale; venituri primite de persoanele fizice reprezentând onorarii din activitatea

de arbitraj comercial; venituri obținute din valorificarea prin centrele de colectare a deșeurilor de metal, hârtie, sticlă și altele asemenea, cu excepțiile prevăzute de lege; venituri obținute de persoana fizică în baza contractului de administrare încheiat potrivit prevederilor Legii nr. 46/2008 — Codul silvic, cu excepțiile prevăzute de lege; veniturile distribuite persoanelor fizice membrii formelor asociative de proprietate — persoane juridice, prevăzute la art. 26 din Legea nr. 1/2000, în condițiile legii; venituri primite de persoanele fizice din activități desfășurate pe baza contractelor/convențiilor civile, încheiate potrivit Codului civil, în condițiile legii; venituri primite de persoanele fizice din activitățile menționate la art. 52 alin. (1) lit. a)–e), în cazul în care contribuabilul a exercitat opțiunea de impozitare a acestor venituri potrivit prevederilor art. 79. De asemenea, potrivit art. 78 alin. (2) și (3) din Legea nr. 571/2003, veniturile din alte surse sunt orice venituri identificate ca fiind impozabile prin normele elaborate de Ministerul Finanțelor Publice, altele decât veniturile care sunt neimpozabile în conformitate cu titlul din care fac parte aceste venituri.

20. Contribuția de asigurări sociale de sănătate prevăzută la art. 296²⁷ alin. (1) din Legea nr. 571/2003 se calculează în anul următor, potrivit art. 296³⁰ din aceeași lege, prin aplicarea cotei individuale de contribuție asupra bazelor de calcul menționate la art. 296²⁹, cu referire la baza de calcul al contribuției de asigurări sociale. În virtutea art. 296²⁹ alin. (5), pentru veniturile din alte surse, astfel cum sunt menționate la art. 78, baza de calcul al contribuției este, potrivit art. 79, venitul brut realizat.

21. Față de această împrejurare, Curtea, în jurisprudența sa, spre exemplu, Decizia nr. 166 din 24 martie 2016, precitată, a arătat că art. 296¹⁸ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, intitulat *Calculul, reținerea și virarea contribuțiilor sociale*, precizează la alin. (3) care sunt cotele de contribuții sociale obligatorii, iar la lit. b) pct. b¹) a acestui alineat este prevăzută cota de 5,5% reprezentând contribuția individuală la asigurările sociale de sănătate. De asemenea, astfel cum prevede art. 296²⁷ alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, persoanele care realizează într-un an fiscal venituri de natura celor menționate la alin. (1) al art. 296²⁷ (din investiții, premii și câștiguri din jocuri de noroc, din operațiunea de fiducie și din alte surse, astfel cum sunt prevăzute la art. 78) plătesc contribuția asupra tuturor acestor venituri, iar baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate nu poate fi mai mică decât un salariu de bază minim brut pe țară.

22. Referitor la contribuția de asigurări sociale de sănătate, în jurisprudența sa, concretizată, spre exemplu, prin Decizia nr. 599 din 28 septembrie 2017, Decizia nr. 166 din 24 martie 2016, Decizia nr. 903 din 17 decembrie 2015, precitate, Decizia nr. 504 din 30 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 610 din 12 august 2015 (reiterând cele reținute în Decizia nr. 705 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 31 octombrie 2007, și în Decizia nr. 1.011 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009), Curtea a statuat că sistemul asigurărilor sociale de sănătate își poate realiza obiectivul principal datorită solidarității celor care contribuie, astfel încât obligația de a contribui la acest sistem reprezintă, de fapt, o expresie a prevederilor constituționale care reglementează ocrotirea sănătății și a celor care consacră obligația statului de a asigura protecția socială a cetățenilor. Curtea a observat că Legea nr. 95/2006 prevede că întreaga societate trebuie să contribuie la efortul protejării sănătății populației, în temeiul principiului solidarității.

23. Așa fiind, Curtea a statuat că obligativitatea asigurării și a contribuției la sistemul asigurărilor sociale de sănătate trebuie analizată în legătură cu principiul care stă la baza acestui sistem, anume cel al solidarității. Astfel, ca urmare a solidarității celor care contribuie, acest sistem își poate realiza obiectivul principal, respectiv cel de a asigura un minim de asistență medicală pentru populație, inclusiv pentru acele categorii de persoane care se află în imposibilitatea de a contribui la

constituirea fondurilor de asigurări de sănătate (a se vedea, în acest sens, considerentele Deciziei nr. 351 din 24 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 29 iulie 2014, paragraful 15, și cele ale Deciziei nr. 335 din 10 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 355 din 23 mai 2011).

24. Potrivit art. 219 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 652 din 28 august 2015, asigurările sociale de sănătate reprezintă principalul sistem de finanțare a ocrotirii sănătății populației care asigură accesul la un pachet de servicii de bază pentru asigurați. Asigurările sociale de sănătate sunt obligatorii și funcționează ca un sistem unitar, iar obiectivele sistemului de asigurări sociale de sănătate se realizează pe baza anumitor principii, printre care și acela al solidarității și subsidiarității în constituirea și utilizarea fondurilor, precum și pe baza participării obligatorii la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru formarea Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate.

25. Cu privire la art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție privind egalitatea în fața legii, invocat în susținerea excepției de neconstituționalitate, Curtea, prin Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, a statuat că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. Totodată, art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002).

26. Referitor la art. 56 din Constituție, care prevede obligația cetățenilor de a contribui prin impozite și prin taxe la cheltuielile publice, menționat de asemenea în susținerea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, în cazul sistemului public de sănătate, aceste cheltuieli publice vizează însăși îndeplinirea obligației constituționale a statului de a asigura ocrotirea sănătății și protecția socială a cetățenilor. Dispozițiile constituționale ale art. 56 trebuie coroborate cu cele ale art. 139 alin. (3) din Legea fundamentală, potrivit căroră „*Sumele*

reprezentând contribuțiile la constituirea unor fonduri se folosesc, în condițiile legii, numai potrivit destinației acestora”. Contribuțiile datorate potrivit dispozițiilor legale criticate sunt destinate acoperirii unor cheltuieli publice — cele privind asigurarea sănătății populației. În acest context, prin Decizia nr. 224 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012, Curtea a apreciat că obligația de a contribui la fondul asigurărilor sociale de sănătate cu o cotă-parte din veniturile provenind din activitățile desfășurate nu poate fi considerată ca reprezentând, în sine, o încălcare a prevederilor Legii fundamentale.

27. De altfel, prin Decizia nr. 351 din 24 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 29 iulie 2014, instanța de contencios constituțional, analizând același tip de critici formulate de o persoană ce exercita o profesie liberală, a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate. Curtea a constatat că autorul excepției deducea pretinsa neconstituționalitate din compararea soluțiilor legislative consacrate prin textele de lege. Or, așa cum s-a statuat constant în jurisprudența Curții Constituționale (exemplu fiind Decizia nr. 343 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 31 octombrie 2013), examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. În acest sens este și Decizia nr. 599 din 28 septembrie 2017, precitată, paragraful 24.

28. Prin urmare, în raport cu jurisprudența Curții Constituționale în materie, nu se poate reține încălcarea art. 16 alin. (1) și art. 56 alin. (2) din Constituție.

29. În ceea ce privește dispozițiile art. 45 din Constituție invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate, care prevăd că accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora sunt garantate în condițiile legii, trebuie coroborate, de asemenea, cu art. 56 și art. 139 din Constituție, astfel că accesul liber la o activitate economică nu înlătură obligația de a contribui la cheltuielile publice, respectiv la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, prin contribuții financiare care se folosesc, în condițiile legii, numai potrivit destinației acestora. Prin urmare, nu se poate reține pretinsa încălcare a art. 45 din Constituție.

30. În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea reține că acestea nu au incidență în cauză.

31. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Anghel Tănase și Alexandru Tănase în Dosarul nr. 6.862/3CAF/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 296²⁷ alin. (1) lit. e) și ale art. 296³⁰ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 octombrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 636

din 16 octombrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Nicolae Neacșu în Dosarul nr. 868/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.886D/2016.

2. La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției de neconstituționalitate. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente, care, mai întâi, arată că se prezintă personal să susțină excepția de neconstituționalitate, deoarece sechestrul pus pe bunurile sale conduce la imposibilitatea financiară de a plăti onorariul unui avocat pentru a fi reprezentată. În continuare, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, deoarece din normele criticate nu reiese sfera contribuabililor vizați, iar, în măsura în care Agenția Națională de Administrare Fiscală, care are toate mijloacele și posibilitatea de a stabili aceste aspecte, l-ar fi informat în timp util că face parte din această sferă a contribuabililor, s-ar fi achitat de sarcinile fiscale, având în vedere că niciodată nu a avut intenția să nu se achite de sarcinile fiscale aferente activității pe care a desfășurat-o. Cu toate acestea, după trecerea unei mari perioade de timp (mulți ani), Agenția Națională de Administrare Fiscală a stabilit că acesta trebuia să perceapă, pentru construcțiile livrate, taxe pe care, ulterior, să le transfere statului român.

4. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Arată că textul criticat privește activitățile economice impozabile, iar, în opinia autorului excepției, acestea nu s-ar aplica și vânzărilor repetate de imobile, în general cele operate de dezvoltatorii imobiliari, și că s-ar aplica dispozițiile Codului civil, respectiv impozitul aplicat de notar la vânzarea imobilelor, și nu s-ar mai aplica și taxa pe valoarea adăugată. Or, față de acestea, consideră că textul este clar, deoarece activitatea economică este definită ca o exploatare a bunurilor corporale cu caracter de continuitate, așadar trebuie să rezulte acest caracter de continuitate, iar imobilul este un bun corporal.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 1 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 868/2/2016, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 127 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

6. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Nicolae Neacșu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri prin care se solicită anularea unui act administrativ, respectiv o decizie de impunere întemeiată pe dispozițiile art. 127 alin. (2) din Codul fiscal, în ceea ce privește obligația de plată a taxei pe valoarea adăugată în domeniul tranzacțiilor imobiliare.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că definirea activității economice ca fiind exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate nu este de natură a asigura claritatea și previzibilitatea normei din perspectiva identificării concrete a contribuabilului și a conținutului obligației fiscale, astfel că normele criticate sunt susceptibile de aplicare arbitrară, fiind astfel încălcate prevederile art. 1 alin. (5) și art. 44 alin. (1) din Constituție. În acest context se arată că, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, s-au adus completări [art. 127 alin. (2¹)] prin care s-a clarificat în mod expres situația subiecților fiscali angajați în tranzacții imobiliare, ceea ce confirmă situația neclarității prevederilor criticate, anterior acestor precizări.

8. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul**, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale cu privire la calitatea legii, apreciază că norma criticată ar putea fi interpretată ca fiind lipsită de previzibilitate din perspectiva imposibilității contribuabilului de a determina, în concret, care este frecvența/perioada obținerii veniturilor pentru ca acestea să fie considerate a avea caracter de continuitate.

11. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile criticate sunt constituționale. Astfel, având în vedere principiul legalității, statuat prin art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și de art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, acesta implică o obligație pozitivă a legiuitorului de a reglementa prin texte clare și precise. Însă, având în vedere că, datorită caracterului de generalitate al legilor, redactarea acestora nu poate avea o precizie absolută, cerința de previzibilitate a normei se poate complini printr-o interpretare judiciară coerentă și previzibilă, alături de dispozițiile din legile speciale, care pot reglementa astfel de situații și care trebuie să fie cunoscute de persoanele care au obligații de serviciu ce le incumbă. Față de acestea, apreciază că textul legal criticat este suficient de precis și clar pentru a se observa cu ușurință că persoana fizică, spre exemplu, care realizează o activitate economică din exploatarea bunurilor corporale sau necorporale este, potrivit Codului fiscal, acea persoană care îndeplinește anumite criterii avute în vedere de către organul fiscal.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 127 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, care au următorul cuprins: „(2) *În sensul prezentului titlu, activitățile economice cuprind activitățile producătorilor, comercianților sau prestatorilor de servicii, inclusiv activitățile extractive, agricole și activitățile profesiilor libere sau asimilate acestora. De asemenea, constituie activitate economică exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate.*”

15. Dispozițiile Legii nr. 571/2003 au fost abrogate prin Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015. Însă, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor criticate.

16. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) în componența privind calitatea legii și ale art. 44 alin. (1) referitor la dreptul de proprietate privată. De asemenea, sunt menționate prevederile art. 1 cu privire la protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate, sens în care este Decizia nr. 378 din 26 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2012, prin care Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate. Cu acel prilej, în ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale referitoare la dreptul de proprietate privată, Curtea a constatat că nu se consideră că persoanele fizice realizează o activitate economică în sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată atunci când acestea obțin venituri din vânzarea locuințelor proprietate personală sau a altor bunuri care au fost folosite de către acestea pentru scopuri personale. Se consideră că persoana fizică realizează o activitate economică din exploatarea bunurilor corporale sau necorporale numai dacă sunt îndeplinite anumite criterii, criterii avute în vedere de către organul fiscal la calificarea unei persoane fizice ca fiind persoană impozabilă. Astfel, persoana respectivă trebuie să acționeze ca atare, de o manieră independentă, și activitatea respectivă să fie desfășurată în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate, în sensul art. 127 alin. (2) din Legea nr. 571/2003. Numai constatând îndeplinirea acestor cerințe, persoanele fizice care efectuează livrări de bunuri imobile pot fi calificate ca fiind persoane impozabile. Or, este firesc ca organul fiscal să poată realiza această calificare, tocmai pentru a nu se permite eludarea dispozițiilor legale referitoare la contribuțiile fiscale aplicabile.

18. În acest context, Curtea reține că acestor considerente se circumscrie și normele criticate în prezenta cauză, având în vedere faptul că, potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prevederile cu privire la respectarea proprietății nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa

folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții.

19. În ceea ce privește critica formulată din perspectiva încălcării dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, în componența referitoare la calitatea legii, Curtea subliniază faptul că se critică prevederile art. 127 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în forma avută înainte de modificarea operată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009. În acest context, Curtea reține că, atât la adoptarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cât și ulterior, în dinamica legislativă, legiuitorul a avut în vedere armonizarea legislației naționale cu legislația fiscală a Uniunii Europene și cu acordurile fiscale internaționale la care România este parte și asigurarea unui cadru unitar, coerent și clar al reglementărilor fiscale, avându-se în vedere astfel Directiva 2006/112/CE a Consiliului Uniunii Europene din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 347 din 11 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare. În cuprinsul art. 9 alin. (1) din directiva precitată se prevede că „*«Persoană impozabilă» înseamnă orice persoană care, în mod independent, desfășoară în orice loc orice activitate economică, indiferent de scopul sau rezultatele activității respective. Orice activitate a producătorilor, comercianților sau persoanelor care prestează servicii [...] este considerată «activitate economică».*” Exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate este, de asemenea, considerată activitate economică. Potrivit art. 12 alin. (1) din această directivă, statele membre pot considera ca „persoană impozabilă” orice persoană care efectuează, în mod ocazional, o operațiune legată de activitățile prevăzute la art. 9 alin. (1) și, în special, „*operațiunea de livrare a unei clădiri sau a unor părți ale unei clădiri și a terenului pe care se află clădirea, înaintea primei ocupări*”.

20. În legislația națională, potrivit art. 127 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, este considerată a fi persoană impozabilă orice persoană care desfășoară, de o manieră independentă și indiferent de loc, activități economice de natura celor prevăzute la alin. (2), oricare ar fi scopul sau rezultatul acestor activități. În acest sens, activitățile economice cuprind activitățile producătorilor, comercianților sau prestatorilor de servicii, inclusiv activitățile extractive, agricole și activitățile profesiilor libere sau asimilate acestora. De asemenea, constituie activitate economică exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate.

21. Raportat la criticile formulate, Curtea observă că prin art. 1 pct. 98 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009 a fost completat art. 127 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, introducându-se un nou alineat, alineatul (2¹), prin care legiuitorul a prevăzut că „*situațiile în care persoanele fizice care efectuează livrări de bunuri imobile devin persoane impozabile sunt explicitate prin norme*”. În aplicarea Codului fiscal au fost adoptate norme metodologice, iar pct. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, prevedea, în versiunea în vigoare de la 1 ianuarie 2007 la 31 decembrie 2009, că „*În sensul art. 127 alin. (2) din Codul fiscal, obținerea de venituri de către persoanele fizice din vânzarea locuințelor proprietate personală sau a altor bunuri care sunt folosite de către acestea pentru scopuri personale nu va fi considerată activitate economică, cu excepția situațiilor în care se constată că activitatea respectivă este desfășurată în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate în sensul art. 127 alin. (2) din Codul fiscal [...]*”.

22. Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat în repetate rânduri că legislația Uniunii trebuie să fie certă, iar

aplicarea sa trebuie să fie previzibilă pentru justițiabili, acest imperativ al securității juridice impunându-se cu o rigoare deosebită atunci când este vorba despre o reglementare care poate să aibă consecințe financiare, pentru a permite persoanelor interesate să cunoască în mod exact întinderea obligațiilor pe care aceasta le-o impune. De asemenea, în domeniile care intră sub incidența dreptului Uniunii Europene, normele din dreptul statelor membre trebuie formulate într-un mod neechivoc, de natură să permită persoanelor vizate să își cunoască drepturile și obligațiile în mod clar și precis, iar instanțelor naționale să asigure respectarea acestora. Așa fiind, în ceea ce privește problema de drept din speța de față, prin *Hotărârea din 9 iulie 2015, pronunțată în Cauza C-183/14, Salomie și Oltean împotriva Direcției Generale a Finanțelor Publice Cluj*, paragrafele 30—38, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că definiția „*persoanei impozabile*”, ce figurează la art. 127 din Codul fiscal, articol care transpune în dreptul național dispozițiile art. 9 alin. (1) din Directiva 2006/112, trimite la orice persoană care desfășoară, de o manieră independentă și indiferent de loc, activități economice, oricare ar fi scopul sau rezultatul acestor activități, și că trebuie considerate „*activități economice*” orice activități ale producătorilor, comercianților sau prestatorilor de servicii, între care în special exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate; pe de altă parte, Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal precizează că, în sensul art. 127 alin. (2) din Codul fiscal, obținerea de venituri de către persoanele fizice cu ocazia vânzării unor locuințe proprietate personală sau a altor bunuri care sunt folosite de către acestea pentru scopuri personale nu va fi considerată activitate economică, cu excepția situațiilor în care se constată că activitatea respectivă este desfășurată în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate; art. 141 din Codul fiscal, în versiunea în vigoare în cursul anilor 2008 și 2009, prevede că scutirea de taxa pe valoarea adăugată, aplicabilă în cazul livrării unei construcții sau a unei părți a acesteia și a terenului pe care este construită, nu se aplică pentru livrarea unei construcții noi, a unei părți a acesteia sau a unui teren constructibil, ceea ce de altfel corespunde principiilor care guvernează taxa pe valoarea adăugată în dreptul Uniunii Europene. În consecință, nu s-a putut susține în mod rezonabil că astfel de dispoziții de drept național nu stabilesc în mod suficient de clar și de precis că livrarea unei construcții sau a unei părți a acesteia și a terenului pe care este construită poate, în anumite cazuri, să fie supusă taxei pe valoarea adăugată.

27. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicolae Neacșu în Dosarul nr. 868/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 127 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 octombrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

23. Ca atare, având în vedere dreptul Uniunii Europene și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum și criteriile de calitate a legii, astfel cum acestea au fost dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale, Curtea constată că reglementarea cuprinsă în art. 127 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal este clară, precisă și previzibilă, fiind conformă dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

24. Curtea constată, de asemenea, că normele criticate nu trebuie interpretate în mod singular, disparat, ci trebuie avută în vedere o coroborare a acestora cu întreg cadrul legislativ în materie. Așa fiind, în procesul de interpretare și aplicare a prevederilor legale criticate, prin prisma normelor naționale și europene incidente, revine instanțelor judecătorești investite cu soluționarea cauzelor concrete deduse judecării, în care se pune problema aplicării textului în discuție, să interpreteze măsura în care poate fi reținut caracterul de continuitate al obținerii veniturilor respective și dacă acestea se circumscriu prevederilor în discuție cuprinse în Codul fiscal, neputând fi aplicate *de plano*.

25. În acest context, distinct de cele prezentate mai sus, Curtea reține că este și rolul, și obligația statului, care este reprezentat de Ministerul Economiei și Finanțelor (în prezent Ministerul Finanțelor Publice) prin organele fiscale, care, potrivit Codului de procedură fiscală, sunt reprezentate de către Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile subordonate acesteia, precum și de compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale, ce au competență generală privind administrarea creanțelor fiscale, exercitarea controlului și emiterea normelor de aplicare a prevederilor legale în materie fiscală, să depună toate diligențele pentru realizarea și îndeplinirea obligațiilor legale prevăzute de lege, respectiv să stabilească norme de aplicare a legii clare, să nu stea în pasivitate în ceea ce privește stabilirea și individualizarea obligațiilor fiscale datorate de către contribuabil bugetului statului. În concret, să aibă un rol activ, astfel cum prevede legea, respectiv organul fiscal să înștiințeze contribuabilul asupra drepturilor și obligațiilor ce îi revin în desfășurarea procedurii potrivit legii fiscale și să acționeze cu bună-credință, respectiv relațiile dintre contribuabili și organele fiscale trebuie să fie fundamentate pe bună-credință, în scopul realizării cerințelor legii.

26. Față de cele prezentate, în raport cu dispozițiile art. 1 alin. (5) și art. 44 alin. (1) din Constituție, precum și cu cele convenționale referitoare la protecția proprietății, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 97

din 28 februarie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (3) fraza a doua din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (3) din Codul penal, excepție ridicată de Iulian Fentzel în Dosarul nr. 27.482/233/2016 al Judecătoriei Galați — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 208D/2017.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 756D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (3) din Codul penal, excepție ridicată de Iulian Fentzel în Dosarul nr. 1.505/233/2017 al Judecătoriei Galați — Secția penală.

4. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 208D/2017 și nr. 756D/2017 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public apreciază că sunt întrunite condițiile pentru conexarea dosarelor.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 756D/2017 la Dosarul nr. 208D/2017, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că este atributul exclusiv al legiuitorului să stabilească condițiile în care poate fi acordată liberarea condiționată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin sentințele penale nr. 27 din 6 ianuarie 2017 și nr. 272 din 8 februarie 2017, pronunțate în dosarele nr. 27.482/233/2016 și nr. 1.505/233/2017, **Judecătoria Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (3) din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Iulian Fentzel cu ocazia soluționării unor cereri de liberare condiționată.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 41 alin. (4), potrivit căruia „La muncă egală, femeile au salariu egal cu bărbații”, precum și prevederile art. 4 paragraful 1, referitor la dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori, din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

fundamentale. Astfel, arată că, potrivit textului art. 100 alin. (1) din Codul penal, liberarea condiționată poate fi dispusă dacă persoana condamnată a executat cel puțin două treimi din durata pedepsei — adică 8 luni raportat la 1 an de pedeapsă —, în cazul închisorii care nu depășește 10 ani, sau cel puțin trei pătrimi din durata pedepsei, dar nu mai mult de 20 de ani, în cazul închisorii mai mari de 10 ani, respectiv 9 luni la 1 an de pedeapsă, diferența de la 8 la 9 luni fiind de numai 1 lună. În schimb, dispozițiile art. 100 alin. (1) din Codul penal stabilesc că — în cazul în care la calculul fracțiunilor de pedeapsă se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate — liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin jumătate din durata pedepsei închisorii, adică 6 luni raportat la 1 an de pedeapsă, când aceasta nu depășește 10 ani, și a cel puțin două treimi, când pedeapsa este mai mare de 10 ani, ceea ce înseamnă 8 luni la 1 an de pedeapsă, diferența de la 6 la 8 luni fiind de 2 luni. Consideră că această diferență de 2 luni creează discriminare între persoanele care execută pedepse ce nu depășesc 10 ani și persoanele aflate în executarea unor pedepse mai mari de 10 ani, întrucât prestează aceeași normă de muncă, în aceleași condiții. Legiuitorul stabilește o primă diferență — de 1 lună — între cele două categorii de persoane aflate în executarea pedepsei închisorii, după care prevede o diferență de 2 luni, astfel că pedeapsele a doua oară persoanele condamnate la pedepse mai mari de 10 ani. Susține că dispozițiile de lege criticate sunt discriminatorii și în raport cu prevederile art. 100 alin. (2) și (4) din Codul penal, având în vedere faptul că acestea mențin aceeași diferență între fracțiunile de pedeapsă prevăzute.

11. **Judecătoria Galați — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că legiuitorul poate stabili condiții diferite pentru liberarea condiționată, în funcție de gravitatea infracțiunii săvârșite.

12. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât este atributul legiuitorului să stabilească regulile privind acordarea liberării condiționate. Astfel, reglementarea unei perioade diferite din durata pedepsei care trebuie efectuată pentru a dobândi vocația liberării condiționate — în funcție de pedeapsa aplicată — nu reprezintă un tratament discriminatoriu, ci o diferențiere firească, ce are în vedere criteriul pericolozității persoanei condamnate. Or, Curtea Constituțională a reținut, în mod constant, în jurisprudența sa, că egalitatea în fața legii înseamnă aplicarea aceluiași regim juridic pentru persoane aflate în situații similare, iar nu identitate de tratament pentru situații diferite. Dispozițiile de lege criticate nu instituie un tratament discriminatoriu, ci se aplică în mod nediferențiat tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică.

14. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Arată, în acest sens, că legiuitorul poate să stabilească, în funcție de gravitatea infracțiunii săvârșite, condiții diferite care trebuie să fie îndeplinite în vederea dispunerii liberării condiționate. Consideră că prevederile art. 41 alin. (4) din Constituție nu au incidență în cauza de față.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit actelor de sesizare, dispozițiile art. 100 alin. (3) din Codul penal. Din notele scrise ale autorului excepției, depuse în motivarea criticii, reiese însă că aceasta privește doar dispozițiile art. 100 alin. (3) fraza a doua din Codul penal. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra acestor prevederi de lege, care au următorul cuprins: *„În acest caz, liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin jumătate din durata pedepsei închisorii, când aceasta nu depășește 10 ani, și a cel puțin două treimi, când pedeapsa este mai mare de 10 ani.”*

18. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 41 alin. (4), potrivit căruia *„La muncă egală, femeile au salariu egal cu bărbații”*, precum și a prevederilor art. 4 paragraful 1, referitor la dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori, din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că liberarea condiționată este o măsură de politică penală de mare importanță pentru realizarea scopului pedepsei închisorii, întrucât este concepută ca un stimulent pentru condamnații care dau dovezi de îndreptare și constă în reducerea perioadei de privare de libertate, fiind destinată să accelereze procesul de reeducare și de reinserție socială a condamnatului. Liberarea condiționată este, totodată, un mijloc de individualizare administrativă a pedepsei, având în vedere că privește faza executării acesteia, iar instanța, deși liberă să aprecieze asupra temeiniciei și necesității acordării liberării condiționate, nu poate proceda la judecarea cererii de liberare condiționată fără să existe la dosarul cauzei procesul-verbal încheiat de comisia pentru liberare condiționată și deci caracterizarea condamnatului și a comportării acestuia în timpul executării pedepsei.

20. Curtea reține că liberarea condiționată nu reprezintă un drept recunoscut condamnatului de a nu executa toată pedeapsa, ci un instrument juridic prin care instanța de judecată constată că nu mai este necesară continuarea executării pedepsei în regim de detenție până la împlinirea integrală a duratei stabilite prin hotărârea definitivă de condamnare, întrucât condamnatul, prin conduita avută pe durata executării pedepsei, dovedește că a făcut progrese evidente în vederea reintegrării sociale, iar liberarea sa anticipată nu prezintă niciun pericol pentru colectivitate. Astfel, Curtea a statuat, în jurisprudența sa, că liberarea condiționată nu este un drept, ci doar o posibilitate care se aplică dacă sunt îndeplinite și constatate de către instanță condițiile legale, măsura constituind un stimulent important pentru reeducarea celui condamnat (Decizia nr. 238 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 417 din 10 iulie 2013).

21. Curtea constată că dispozițiile art. 100 alin. (3) fraza întâi din Codul penal prevăd că la calculul fracțiunilor de pedeapsă ce trebuie executate de persoanele condamnate pentru ca acestea să aibă vocație la acordarea liberării condiționate se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate.

22. În acest sens, prin Decizia nr. 595 din 1 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 24 noiembrie 2015, paragrafele 13 și 14, Curtea a reținut că dispozițiile art. 78 din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013) reglementează dreptul la muncă al persoanelor condamnate, arătând că acestora li se poate cere să muncească, în raport cu tipul regimului de executare, ținându-se seama de calificarea, deprinderile și aptitudinile acestora, de vârstă, starea de sănătate, măsurile de siguranță, precum și de programele destinate sprijinirii formării profesionale a acestora. Curtea a observat că prevederile art. 78 din Legea nr. 254/2013 se aplică în coroborare cu dispozițiile art. 83—88 din capitolul VI *„Munca prestată de persoanele condamnate la pedepse privative de libertate”* al titlului III *„Executarea pedepselor privative de libertate”* din acest act normativ, care prevăd regimul de prestare a muncii, munca prestată în cazuri speciale, durata muncii prestate, plata muncii prestate, repartizarea veniturilor și recuperarea pagubelor. Astfel, dispozițiile art. 83 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 prevăd că munca persoanelor condamnate în penitenciare se realizează: în regim de prestări de servicii pentru persoane fizice sau persoane juridice, în interiorul ori exteriorul penitenciarului; în regie proprie; pentru activități cu caracter gospodăresc necesare penitenciarului; în caz de calamitate; în caz de voluntariat și în alte cazuri, în condițiile legii. De asemenea, dispozițiile art. 85 și art. 86 din Legea nr. 254/2013 stabilesc că durata muncii prestate este cea reglementată prin legislația muncii și că veniturile realizate de persoanele condamnate pentru munca prestată nu constituie venituri salariale și se impozitează potrivit prevederilor legale care reglementează impunerea veniturilor realizate de persoanele fizice. Totodată, Curtea a reținut că dispozițiile capitolului VIII din Legea nr. 254/2013 reglementează liberarea condiționată, stabilind — în cuprinsul art. 95 din lege — că persoana condamnată poate fi liberată condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei privative de libertate, dacă îndeplinește condițiile prevăzute la art. 99 sau, după caz, la art. 100 din Codul penal.

23. Curtea nu poate reține critica autorului excepției în sensul că dispozițiile art. 100 alin. (3) fraza a doua din Codul penal creează discriminare — cu privire la condițiile de acordare a liberării condiționate — între persoanele care execută pedepse ce nu depășesc 10 ani și persoanele aflate în executarea unor pedepse mai mari de 10 ani, care prestează aceeași normă de muncă în aceleași condiții.

24. Referitor la principiul egalității în fața legii, Curtea a statuat, în jurisprudența sa, că acesta presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. El nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, și Decizia nr. 89 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 27 martie 2003). De asemenea, Curtea a reținut că prevederile art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic cu privire la aplicarea unor măsuri, indiferent de natura lor (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 467 din 29 iunie 2015, paragraful 19, Decizia nr. 540 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 24 octombrie 2016, paragraful 21, Decizia nr. 2 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 5 mai 2017, paragraful 23, Decizia nr. 18 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 312 din 2 mai 2017, paragraful 23, și Decizia nr. 651 din 17 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.000 din 18 decembrie 2017, paragraful 28).

25. Totodată, Curtea Constituțională — făcând referire la jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului (hotărârile din 23 iulie 1968, 13 iunie 1979, 28 noiembrie 1984, 28 mai 1985, 16 septembrie 1996, 18 februarie 1999 și, respectiv, 6 iulie 2004, pronunțate în cauzele „Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene” împotriva Belgiei, paragraful 10, *Marckx împotriva Belgiei*, paragraful 33, *Rasmussen împotriva Danemarcei*, paragrafele 35, 38 și 40, *Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit*, paragraful 72, *Gaygusuz împotriva Austriei*, paragraful 42, *Larkos împotriva Ciprului*, paragraful 29, și, respectiv, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, paragraful 24) — a reținut că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere (Decizia nr. 270 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 12 iunie 2015, paragraful 25, și Decizia nr. 368 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 17 iulie 2017, paragraful 25).

26. În cauza de față, Curtea constată că stabilirea de către legiuitor, prin dispozițiile art. 100 alin. (3) fraza a doua din Codul penal, a unei diferențe între fracțiunile de pedeapsă ce trebuie executate efectiv de către persoanele condamnate la pedepse cu închisoarea care nu depășesc 10 ani și, respectiv, de către cele condamnate la pedepse mai mari de 10 ani — în vederea liberării condiționate în cazul cărora o parte din durata pedepsei închisorii este considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate — se justifică în mod obiectiv și rezonabil, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii, având în vedere durata pedepsei închisorii care a fost stabilită/aplicată prin hotărârea definitivă de condamnare.

27. Astfel, potrivit textului de lege criticat, liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin jumătate din durata pedepsei închisorii, când aceasta

nu depășește 10 ani, și a cel puțin două treimi, când pedeapsa este mai mare de 10 ani. Nu are relevanță constituțională faptul că diferența dintre fracțiunile de pedeapsă stabilite prin prevederile art. 100 alin. (3) fraza a doua din Codul penal este mai mare decât aceea dintre fracțiunile de pedeapsă prevăzute de dispozițiile art. 100 alin. (1) lit. a) din Codul penal, întrucât criteriul căruia legiuitorul îi acordă prevalență îl constituie partea executată efectiv din durata pedepsei închisorii, iar nu partea ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate.

28. Așa cum a reținut Curtea Constituțională în jurisprudența sa, este atributul exclusiv al legiuitorului să stabilească condițiile în care poate fi acordată liberarea condiționată și mijloacele de stimulare a condamnaților în vederea îndeplinirii scopurilor pedepsei, liberarea condiționată nefiind un drept al acestora, ci doar o vocație pe care o au, prin voința legiuitorului (deciziile nr. 1.037 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 662 din 16 septembrie 2011, nr. 145 din 7 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, și nr. 57 din 2 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 366 din 17 mai 2017, paragraful 23).

29. Pentru motivele mai sus arătate, Curtea constată că dispozițiile art. 100 alin. (3) fraza a doua din Codul penal nu aduc nicio atingere principiului egalității în drepturi, consacrat de prevederile art. 16 din Constituție.

30. În ceea ce privește dispozițiile art. 41 alin. (4) din Constituție, potrivit căruia „*La muncă egală, femeile au salariu egal cu bărbații*”, precum și prevederile art. 4 paragraful 1, referitor la dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori, din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea reține că acestea nu sunt aplicabile în prezenta cauză.

31. În fine, autorul excepției invocă și existența unei contradicții între dispozițiile de lege criticate și prevederile art. 100 alin. (2) și (4) din Codul penal. O asemenea critică nu poate fi nici ea reținută, întrucât examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu prevederile pretins încălcate din Constituție sau din actele internaționale la care România este parte, iar nu compararea unor dispoziții de lege între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la prevederi ori principii constituționale (deciziile nr. 495 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 19 ianuarie 2005, și nr. 463 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 21 iunie 2011).

32. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Iulian Fentzel în dosarele nr. 27.482/233/2016 și nr. 1.505/233/2017 ale Judecătoriei Galați — Secția penală și constată că dispozițiile art. 100 alin. (3) fraza a doua din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Galați — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 februarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI

ORDIN

pentru modificarea și completarea Ghidului de finanțare a Programului național de înlocuire a echipamentelor electrice și electronice uzate cu unele mai performante din punct de vedere energetic

Luând în considerare Referatul de aprobare al Administrației Fondului pentru Mediu nr. 870/CB din 20.05.2019 pentru modificarea și completarea Ghidului de finanțare a Programului național de înlocuire a echipamentelor electrice și electronice uzate cu unele mai performante din punct de vedere energetic,

în temeiul prevederilor art. 13 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 19/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul mediului, emite prezentul ordin.

Art. I. — Ghidul de finanțare a Programului național de înlocuire a echipamentelor electrice și electronice uzate cu unele mai performante din punct de vedere energetic, aprobat prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul mediului, nr. 1.172/2018, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 987 din 21 noiembrie 2018, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Obiectul programului îl reprezintă finanțarea nerambursabilă din Fondul pentru mediu, acordată sub forma unui voucher, pentru înlocuirea echipamentelor electrice și electronice de uz casnic, uzate, cu unele noi, mai performante din punct de vedere energetic.”

2. La articolul 2, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Indicatorul de performanță a programului (I3), gestionat și prelucrat de Autoritate, este reprezentat de testarea mecanismului pentru dimensionarea ulterioară a programului național de înlocuire a echipamentelor electrice și electronice uzate, calculat astfel:

$$I1 = A \times (F_+ - F_{+++}) + B \times (MS_+ - MS_{+++}) + C \times (AC1_+ - AC1_{+++}) + D \times (T_{CRT} - T_A) + G \times (MSV_A - MSV_{+++}) \text{ (kwh/an)}$$

$$I2 = A1 \times (F_+ - F_{+++}) + B1 \times (MS_{A+} - MS_{+++}) + C \times (AC2_+ - AC2_{+++}) + D1 \times (T_{CRT} - T_{A++}) + G1 \times (MSV - MSV_{+++}) \text{ (kwh/an)}$$

$$I3 = (I1 + I2) / 2 \text{ (kwh/an)}$$

$$E = I3 \times 0,617^* \text{ (kg CO}_2\text{/an)}$$

unde:

I1 — economia de energie electrică realizată prin program, pentru clasa energetică A+++;

I2 — economia de energie electrică realizată prin program, pentru clasa energetică A++;

I3 — media economiei de energie electrică realizată prin program;

E — cantitatea de CO₂ redusă prin aplicarea programului;

A — numărul de frigider achiziționate prin program, cu clasa energetică A+++;

A1 — numărul de frigider achiziționate prin program, cu clasa energetică A++;

B — numărul de mașini de spălat rufe achiziționate prin program, cu clasa energetică A+++;

B1 — numărul de mașini de spălat rufe achiziționate prin program, cu clasa energetică A++;

C — numărul de aparate de aer condiționat achiziționate prin program, cu clasa energetică A+++ (la răcire);

D — numărul de televizoare achiziționate prin program, cu clasa energetică A;

D1 — numărul de televizoare achiziționate prin program, cu clasa energetică A+;

G — numărul de mașini de spălat vase achiziționate prin program, cu clasa energetică A+++;

G1 — numărul de mașini de spălat vase achiziționate prin program, cu clasa energetică A++;

F₊ — consumul de energie electrică al unui frigider clasa energetică A+ (referință frigider 320 litri — 341 kWh/an);

F₊₊ — consumul de energie electrică al unui frigider clasa energetică A++ (referință frigider 310 litri — 208 kWh/an);

F₊₊₊ — consumul de energie electrică al unui frigider clasa energetică A+++ (referință frigider 310 litri — 265 kWh/an);

MS₊ — consumul de energie electrică al unei mașini de spălat rufe, cu clasa energetică A+ (referință mașină de spălat rufe, cu capacitate 6 kg — 166 kWh/an);

MS₊₊ — consumul de energie electrică al unei mașini de spălat rufe, cu clasa energetică A++ (referință mașină de spălat rufe, cu capacitate 6 kg — 172 kWh/an);

MS₊₊₊ — consumul de energie electrică al unei mașini de spălat rufe, cu clasa energetică A+++ referință A+++ , cu capacitate 6 kg — 152 kWh/an);

T_{CRT} — consumul de energie electrică al unui televizor cu tub cinescop (CRT) cu diagonala de 73 cm — 165 kw/an (funcționare 4 ore/zi, 365 zile/an);

T_A — consumul de energie electrică al unui televizor LED cu diagonala 81 cm, clasa A și A+ — 45,5 kw/an;

T_{A++} — consumul de energie electrică al unui televizor LED cu diagonala 81 cm, clasa A++ și A+++ — 37 kw/an;

MSV_A — consum de energie electrică al unei mașini de spălat vase, 9 seturi, clasa A, consum anual 249 kwh/an;

MSV_{A++} — consum de energie electrică al unei mașini de spălat vase, 9 seturi, clasa A++, consum anual 222 kwh/an;

MSV_{A+++} — consum de energie electrică al unei mașini de spălat vase, 9 seturi, clasa A+++ , consum anual 176 kwh/an;

AC1₊ — consum energie electrică aparat aer condiționat clasa energetică A+ la răcire (referință aparat aer condiționat 12.000 BTU — 191 kwh/an);

AC1₊₊₊ — consum energie electrică aparat aer condiționat clasa energetică A+++ la răcire (referință aer condiționat 12.000 BTU — 140 kwh/an);

AC2₊ — consum energie electrică aparat aer condiționat clasa energetică A+ la încălzire (referință aparat aer condiționat 12.000 BTU — 966 kwh/an);

AC2₊₊ — consum energie electrică aparat aer condiționat clasa energetică A++ la încălzire (referință aer condiționat 12.000 BTU — 686 kwh/an).

*0,617 — cantitatea de emisii de CO₂ pentru producerea unui kWh (kg/kWh), conform <https://gpp-proca.eu/ro/modalitate-de-aplicare/>.

3. La articolul 4, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Sumele alocate unei sesiuni de finanțare, rămase neutilizate, se pot reporta pentru sesiunea următoare, dacă aceasta din urmă are loc în cadrul aceluiași an bugetar.”

4. La articolul 5, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Finanțarea se acordă sub formă de vouchere, pentru achiziționarea de echipamente electrice și electronice de uz casnic, denumite în continuare *echipamente*, după cum urmează:

- a) 200 lei pentru mașini de spălat rufe cu eficiența energetică A++;
- b) 300 lei pentru mașini de spălat rufe cu eficiența energetică A+++;
- c) 300 lei pentru mașini de spălat vase cu eficiența energetică A++;
- d) 400 lei pentru mașini de spălat vase cu eficiența energetică A+++;
- e) 400 lei pentru aparate de aer condiționat, inclusiv aparate de aer condiționat portabile, cu eficiența energetică la răcire (A+++ / A++);
- f) 300 lei pentru categoria frigider/combine frigorifice/lăzi frigorifice/congelatoare cu eficiența energetică A++;
- g) 400 lei pentru categoria frigider/combine frigorifice/lăzi frigorifice/congelatoare cu eficiența energetică A+++;
- h) 200 lei pentru televizoare cu eficiența energetică A și A+;
- i) 400 lei pentru televizoare cu eficiența energetică A++ și A+++.”

5. Articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 6

Cheltuieli eligibile în cadrul programului

(1) Sunt considerate cheltuieli eligibile următoarele:

— achiziția de mașini de spălat rufe/vase, frigider/combine frigorifice/lăzi frigorifice/congelatoare, televizoare și aparate de aer condiționat, inclusiv aparate de aer condiționat portabile, din clasele energetice prevăzute la art. 5 alin. (1);

— TVA aferentă echipamentelor achiziționate prin program.

(2) Demontarea/Montarea aparatelor de aer condiționat intră în sarcina beneficiarilor și nu este considerată cheltuială eligibilă.”

6. La articolul 7 alineatul (1), literele g) și r) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„g) *colector autorizat* — operator economic autorizat, potrivit legislației în vigoare, să desfășoare activități de colectare a DEEE;

r) *voucher* — codul generat de aplicația informatică ce atestă dobândirea finanțării, cu valoare nominală, parte din prețul de achiziție a unui EEE nou, susținută prin modalitate nerambursabilă din Fondul pentru mediu în cadrul programului;”.

7. La articolul 7 alineatul (1), după litera r) se introduce o nouă literă, litera s), cu următorul cuprins:

„s) *utilizarea voucherului* — furnizarea, de către solicitantul aprobat, a codului aferent voucherului și introducerea acestuia, de către comerciantul validat, în aplicația informatică.”

8. La articolul 7 alineatul (3), după litera f) se introduce o nouă literă, litera g), cu următorul cuprins:

„g) *CNP* — codul numeric personal.”

9. La articolul 13, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) După parcurgerea procedurii prevăzute la alin. (2), Autoritatea validează comerciantul, conform art. 14.”

10. La articolul 13, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) În termen de 5 zile lucrătoare de la publicarea programărilor în vederea semnării contractelor de decontare, reprezentanții legali ai comercianților validați sau împuterniciții

acestora se prezintă la sediul Autorității, pentru perfectarea contractelor.”

11. La articolul 13, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În cazul în care contractul de decontare este semnat de către o altă persoană decât reprezentantul legal, se prezintă și împuternicirea persoanei mandatate de către reprezentantul legal.”

12. La articolul 14, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Validarea comerciantului se face de către Autoritate, prin intermediul aplicației informatice, în urma completării câmpurilor obligatorii și introducerii documentelor scanate, prevăzute la art. 13 alin. (1).”

13. La articolul 15 alineatul (3), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) neîndeplinirea unui criteriu de eligibilitate la data înscrierii comerciantului în program;”.

14. Articolul 16 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 16

Criterii de eligibilitate a solicitantului în vederea obținerii finanțării

(1) Poate beneficia de finanțare solicitantul care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) este persoană fizică cu domiciliul în România;

b) nu are obligații restante la bugetul de stat și la bugetul local, conform legislației naționale în vigoare, la data achiziționării EEE;

c) are vârsta de minimum 18 ani împliniți în momentul înscrierii în aplicația informatică;

d) este posesor al unui/unei buletin/cărți de identitate valabil/(e) în momentul înscrierii în program;

e) se obligă să predea, în momentul achiziționării unui EEE nou, un EEE uzat echivalent, din aceeași categorie, respectiv: categoria frigider/combine frigorifice/lăzi frigorifice/ congelatoare, categoria aparate de aer condiționat/aparate de aer condiționat portabile, categoria mașini de spălat vase, categoria mașini de spălat rufe, categoria televizoare;

f) își dă acordul cu privire la prelucrarea de către Autoritate a tuturor datelor și informațiilor furnizate, precum și cu privire la transmiterea acestora către terțe instituții sau persoane juridice în vederea verificării îndeplinirii tuturor obligațiilor și clauzelor prevăzute în ghid sau în scopul elaborării de situații și statistici.

(2) Prin excepție de la alin. (1) lit. e), se pot achiziționa mașini de spălat vase cu eficiența energetică A++ și cu eficiența energetică A+++ , în schimbul predării oricărui dintre echipamentele electrice și electronice de uz casnic prevăzute la art. 5 alin. (1).”

15. Articolul 17 se abrogă.

16. La articolul 18, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Numai după publicarea listei cuprinzând comercianții validați, înscrierea persoanei fizice în cadrul programului se realizează în aplicația informatică, prin introducerea următoarelor informații:

a) datele de identificare (nume, prenume și adresa de domiciliu a solicitantului, CNP), conform actului de identitate, inclusiv data expirării acestuia;

b) adresa de e-mail și număr de telefon mobil valide, dacă acestea există;

c) declarația pe propria răspundere potrivit căreia nu înregistrează obligații de plată la bugetul de stat și bugetul local, conform legislației naționale în vigoare, la data înscrierii;

d) acordul cu privire la prelucrarea de către Autoritate a tuturor datelor și informațiilor furnizate, precum și cu privire la transmiterea acestora către terțe instituții sau persoane juridice în vederea verificării îndeplinirii tuturor obligațiilor și clauzelor prevăzute în ghid sau în scopul elaborării de situații și statistici;

e) tipul de EEE care se achiziționează și eficiența energetică a acestuia, precum și declarația pe propria răspundere prin care se obligă să predea un EEE uzat, potrivit art. 16, în momentul achiziționării.”

17. Articolul 20 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 20

Obligațiile comerciantului validat cu privire la comercializarea EEE-urilor, în cadrul programului

(1) Achiziția de EEE-uri eligibile în cadrul programului se face prin intermediul comercianților validați, în limita fondurilor alocate, publicate spre informare, pe pagina de internet a Autorității.

(2) În termenul prevăzut la art. 21 alin. (5), la momentul la care solicitantul aprobat se adresează comerciantului validat pentru utilizarea voucherului, acesta din urmă pune la dispoziția persoanei fizice, în vederea semnării, contractul de finanțare nerambursabilă și declarația pe propria răspundere, prevăzute în anexele nr. 2 și 3 la ghid.

(3) Formalitățile prevăzute la alin. (2) se realizează doar pentru solicitanții care întrunesc criteriile de eligibilitate prevăzute în ghid și care se regăsesc în lista menționată la art. 19 alin. (3) și doar dacă datele din aplicația informatică corespund cu cele furnizate de către persoanele fizice și cu documentele prezentate în susținerea lor.

(4) Comerciantul validat perfectează formalitățile de vânzare a EEE-urilor în baza contractului de finanțare nerambursabilă și declarației pe propria răspundere, prevăzute la alin. (2), în termen de maximum 15 zile de la data utilizării voucherului.

(5) După perfectarea formalităților de vânzare a EEE-urilor, comerciantul completează în aplicația informatică datele aferente acestora, inclusiv tipul de echipament care se achiziționează și eficiența energetică a acestuia și categoria DEEE-ului predat de persoana fizică și cantitatea acestuia exprimată în kg, în termenul prevăzut la alin. (4).

(6) Comerciantul se obligă să asigure, cu titlu gratuit, preluarea EEE-uzat de la persoana fizică.

(7) În cadrul programului, comerciantul se obligă să asigure colectarea unui număr de EEE uzate, potrivit art. 16, cu numărul de EEE comercializate.

(8) Comerciantul este responsabil pentru respectarea legislației specifice privind concurența și protecția consumatorului.

(9) Oricând, pe parcursul derulării programului, comerciantul pierde calitatea dobândită, în situația în care instituțiile abilitate emit acte de unde rezultă încălcarea prevederilor legislației prevăzute la alin. (8). În cazul în care această situație intervine după semnarea contractului cu Autoritatea, comerciantul este exclus din program prin notificarea emisă de către aceasta.”

18. Articolul 21 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 21

Voucherul

(1) Persoana fizică beneficiază de valoarea unui voucher la achiziționarea unui EEE eligibil, în schimbul predării unui EEE uzat echivalent, conform art. 16.

(2) Persoana fizică poate achiziționa mai multe EEE-uri în schimbul predării unui număr echivalent de EEE uzate, beneficiind astfel, în mod corespunzător, de mai multe vouchere, dar nu mai mult de unul pentru fiecare categorie.

(3) Valoarea voucherului se scade de către comerciantul validat în factură din prețul de comercializare cu TVA, al EEE-ului, denumit în continuare *preț de comercializare*, diferența fiind asigurată de către beneficiar din surse financiare proprii.

(4) Voucherul este un cod generat aleatoriu de aplicație, cu următoarele atribute:

- un cod alfanumeric format din minimum 5 caractere (majuscule), generat aleatoriu în aplicație;
- data emiterii (este data publicării solicitanților aprobați pe site-ul Autorității) și data expirării;
- date de identificare beneficiar (nume, prenume, CNP);

— categoria pentru care se aplică și eficiența energetică a echipamentelor;

— valoarea.

(5) Voucherul este valabil 15 zile de la emitere, respectiv de la data publicării listei solicitanților aprobați prevăzute la art. 19 alin. (3), perioadă în care trebuie utilizat la un comerciant validat, sub sancțiunea pierderii dreptului de utilizare.”

19. Articolul 22 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 22

Încheierea contractului de finanțare nerambursabilă

După publicarea listei prevăzute la art. 19 alin. (3), contractele de finanțare nerambursabilă, care poartă semnătura Autorității, sunt puse la dispoziție, prin intermediul aplicației, comercianților validați, în vederea îndeplinirii procedurilor prevăzute la art. 20.”

20. La articolul 23, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Factura trebuie să cuprindă cel puțin următoarele elemente:

- a) atributele de identificare a comerciantului validat;
- b) atributele de identificare a beneficiarului: numele și prenumele, CNP;
- c) denumirea, cantitatea EEE-urilor vândute, prețul unitar și elementele de identificare ale acestora, precum și mențiunea că sunt noi, categoria EEE achiziționat și clasa energetică;
- d) codul/codurile alfanumeric(e) al/ale voucherului/voucherele;
- e) mențiunea privind predarea de către beneficiar a unui echipament uzat, potrivit art. 16.”

21. La articolul 23, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Factura trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- a) să fie completată integral, conform prevederilor legale, și să fie semnată de beneficiar;
- b) să fie emisă cu cel puțin 30 de zile înainte de data depunerii cererii de decontare la Autoritate și în aceeași dată sau la o dată ulterioară semnării contractului de finanțare nerambursabilă.”

22. La articolul 24, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În vederea decontării, comerciantul validat depune la sediul Autorității următoarele documente, opisate și paginate:

- a) cererea de decontare, completată integral, conform formularului prevăzut în anexa la contractul de decontare, semnată de către reprezentantul legal al comerciantului validat sau de către persoana împuternicită de acesta;
- b) contractul/contractele de finanțare nerambursabilă și declarația/declarațiile pe propria răspundere, semnate de către beneficiar, în original;
- c) factura/facturile fiscale, semnate de beneficiari, emise cu cel puțin 30 de zile înainte de data depunerii cererii de decontare, în copie conformă cu originalul;
- d) documentul/documentele care să ateste predarea-primirea DEEE colectate în cadrul programului, încheiat între comerciantul validat și operatorul economic autorizat pentru colectare, care să conțină inclusiv categoria DEEE-urilor predate, numărul de bucăți și cantitatea acestora exprimată în kg, precum și mențiunea «Programul național de înlocuire a echipamentelor electrice și electronice uzate cu unele mai performante din punct de vedere energetic»;
- e) copie B.I./C.I. beneficiari;

f) în situația în care comerciantul, pentru punctul de lucru introdus în aplicație are încheiat un alt contract pentru colectarea DEEE cu un colector autorizat, acesta va fi prezentat în copie certificată «conform cu originalul».”

23. La articolul 24, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Cererile de decontare se analizează în ordinea depunerii, iar virarea sumelor aferente cheltuielilor eligibile, din contul Autorității în contul comercianților, se realizează în limita disponibilului existent la Fondul pentru mediu, doar dacă toate criteriile și condițiile prevăzute în ghid sunt respectate, iar

documentele aferente cererilor de decontare sunt conforme și corect întocmite. În cazul în care, în momentul verificării acestora, în facturile transmise se constată erori ce pot fi remediate, acestea vor fi respinse din cererea de decontare în cadrul căreia au fost depuse, putând fi propuse pentru un decont viitor, cu respectarea art. 23 alin. (4) lit. b).”

24. Articolul 27 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 27

Responsabilități privind gestionarea datelor cu caracter personal

(1) Autoritatea răspunde, în condițiile legii, pentru gestionarea datelor cu caracter personal aparținând persoanelor fizice participante în cadrul programului, pe care aceasta le prelucrează. Prin solicitarea validării și încheierea contractului de decontare, comerciantul declară că este de acord cu privire la gestionarea și prelucrarea de către Autoritate a tuturor datelor și informațiilor furnizate, precum și cu privire la transmiterea acestora către terțe instituții sau persoane juridice în vederea verificării îndeplinirii tuturor obligațiilor și clauzelor prevăzute în ghid sau în scopul elaborării de situații și statistici și se obligă să prelucreze datele cu caracter personal ale persoanelor fizice aprobate în cadrul programului, în conformitate cu dispozițiile legale aplicabile, inclusiv Regulamentul UE nr. 679/2016, și să gestioneze în condiții de maximă siguranță documentele depuse de către aceștia. De asemenea, prin solicitarea aprobării în cadrul programului și încheierea contractului de finanțare nerambursabilă, beneficiarul declară că este de acord cu privire la gestionarea și prelucrarea de către Autoritate și de către comerciantul validat a tuturor datelor și informațiilor furnizate, precum și cu privire la transmiterea acestora către terțe instituții sau persoane juridice în vederea verificării îndeplinirii tuturor obligațiilor și clauzelor prevăzute în ghid sau în scopul elaborării de situații și statistici.

(2) Comerciantul validat răspunde în fața beneficiarului și a Autorității pentru gestionarea datelor cu caracter personal aparținând persoanelor fizice participante în cadrul programului, pe care acesta le prelucrează.”

25. După articolul 29 se introduce un nou articol, articolul 29¹, cu următorul cuprins:

„ARTICOLUL 29¹

Prevederi privind eventuale decalări ale termenelor

Dacă, din motive legate strict de Autoritate (de exemplu, dar fără a se limita la disfuncționalități ale aplicației informatice), participanții în program se află în imposibilitatea obiectivă de a-și respecta termenele impuse prin prezentul ghid, atunci respectivele termene se vor prelungi cu perioada aferentă întârzierii. Aceste decalări nu exonerează Administrația Fondului pentru Mediu de îndeplinirea obligațiilor asumate prin alte acte de natură juridică.”

26. În anexa nr. 1 la ghid, la articolul 4 punctul 4.1, după litera m) se introduc două noi litere, literele n) și o), cu următorul cuprins:

„n) să respecte legislația specifică privind concurența și protecția consumatorului;

o) să transmită lunar, până la data de 25 inclusiv, pe suport hârtie și în format electronic, Ministerului Mediului și Administrației Fondului pentru Mediu datele referitoare la echipamentele electrice și electronice comercializate prin Programul național de înlocuire a echipamentelor electrice și electronice uzate cu unele mai performante din punct de vedere energetic, conform anexei nr. 4 la ghid.”

27. În anexa nr. 1 la ghid, la articolul 4 punctul 4.3, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) să asigure plata sumelor solicitate de către comerciant pentru care acesta prezintă toate documentele necesare în formatul prevăzut în ghidul de finanțare, în condițiile menționate

prin prezentul contract și în ghidul de finanțare, în maximum 45 de zile lucrătoare de la data la care dosarul de decontare este complet și conform și nu mai sunt necesare clarificări, în condițiile în care nu apar evenimente neprevăzute și care nu pot fi imputabile Autorității, în limita fondurilor prevăzute prin bugetele anuale ale Fondului pentru mediu.”

28. În anexa nr. 1 la ghid, la articolul 4, după punctul 4.4 se introduce un nou punct, punctul 4.5, cu următorul cuprins:

„4.5. Fiecare parte își asumă în mod independent responsabilitatea privind datele cu caracter personal. Încălcarea de către o parte a prevederilor prezentului contract, precum și a prevederilor Regulamentului nr. 679/2016 și a normelor general obligatorii adoptate în legătură cu protecția datelor cu caracter personal nu poate fi apreciată ca o încălcare comună și nu poate genera răspundere solidară față de persoana sau autoritatea care constată această încălcare.”

29. În anexa nr. 1 la ghid, anexa la contractul de decontare se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 1 la prezentul ordin.

30. În anexa nr. 2 la ghid, datele de identificare ale beneficiarului se modifică și vor avea următorul cuprins:

„....., cu domiciliul în, CNP, telefon/fax, e-mail, în calitate de beneficiar, denumit/denumită în continuare *beneficiar*.”

31. În anexa nr. 2 la ghid, la articolul 1, punctul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1. AFM acordă beneficiarului o finanțare nerambursabilă, denumită în continuare *finanțare*, în valoare de lei, sub formă de vouchere pentru achiziționarea de (se vor preciza echipamentele de uz casnic aprobate) în cadrul Programului național de înlocuire a echipamentelor electrice și electronice uzate cu unele mai performante din punct de vedere energetic, denumit în continuare *program*, conform Ghidului de finanțare aprobat prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul mediului, nr. 1.172/2018, denumit în continuare *ghid*.”

32. În anexa nr. 2 la ghid, articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 2

Durata contractului

Contractul este valabil de la data semnării lui de către persoana fizică până la îndeplinirea obiectului prevăzut la art. 1 pct. 1, în condițiile respectării termenelor prevăzute în ghidul de finanțare.”

33. În anexa nr. 3 la ghid, litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) mă oblig să predau cu titlu gratuit un EEE uzat, în conformitate cu art. 16 din ghidul de finanțare, în schimbul achiziționării unui echipament de uz casnic nou;”

34. După anexa nr. 3 la ghid se introduce o nouă anexă, anexa nr. 4, având cuprinsul prevăzut în anexa nr. 2 la prezentul ordin.

Art. II. — Comercianții validați transmit lunar, până la data de 25 inclusiv, pe suport hârtie și în format electronic, Ministerului Mediului și Administrației Fondului pentru Mediu datele referitoare la echipamentele electrice și electronice comercializate prin Programul național de înlocuire a echipamentelor electrice și electronice uzate cu unele mai performante din punct de vedere energetic, conform anexei nr. 2 la prezentul ordin, sub sancțiunea aplicării prevederilor contractului de decontare referitor la cazuri de culpă.

Art. III. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. IV. — Administrația Fondului pentru Mediu va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin

Art. V. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul mediului,
Grațiela Leocadia Gavrilescu

Nr. de înregistrare la AFM

...../...../.....

CERERE DE DECONTARE

Denumirea completă a comerciantului validat:, reprezentat legal de, în calitate de, prin împuternicit (dacă este cazul)

Datele de identificare a reprezentantului legal/împuternicitului, CNP, posesor al actului de identitate tip, seria nr., eliberat de către la data de, domiciliat/cu reședința în localitatea, str. nr., bl., sc., et., ap....., județul/sectorul, cod poștal, telefon (fix și mobil), fax, e-mail

În baza Contractului de decontare nr. /, vă rugăm să aprobați prezenta cerere de decontare pentru suma de lei (în cifre și litere).

Prezenta cerere este însoțită de:

a) contractul/contractele de finanțare nerambursabilă și declarația/declarațiile pe propria răspundere, semnată/semnate de către beneficiar, în original;

b) factura/facturile fiscală/fiscale, semnate de beneficiar(i), emisă/emise cu cel puțin 30 de zile și maximum 90 de zile înainte de data depunerii cererii de decontare, în copie conformă cu originalul;

c) documentul/documentele care să ateste predarea-primirea DEEE colectate în cadrul programului, încheiat între comerciantul validat/persoana fizică și operatorul economic autorizat pentru colectare, care să conțină inclusiv categoria DEEE-urilor predate, numărul de bucăți și cantitatea acestora exprimată în kg, precum și mențiunea „Programul național de înlocuire a echipamentelor electrice și electronice uzate cu unele mai performante din punct de vedere energetic”;

d) copia/copiile B.I./C.I. beneficiari;

e) în situația în care comerciantul, pentru punctul de lucru introdus în aplicație, are încheiat un alt contract pentru colectarea DEEE față de cel declarat cu ocazia validării, contractul cu noul colector autorizat va fi prezentat în copie certificată „conform cu originalul”;

f) alte documente relevante.

La prima cerere de decontare, comerciantul validat depune, pe lângă documentele de mai sus, dosarul de validare, în original.

Subsemnatul declar că am luat cunoștință de prevederile Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, privind falsul în declarații, și că documentele depuse în vederea decontării respectă cerințele Ghidului de finanțare a Programului național de înlocuire a echipamentelor electrice și electronice uzate cu unele mai performante din punct de vedere energetic, iar datele furnizate sunt actuale, reale și corecte.

Reprezentant legal/Împuternicit al reprezentantului legal

Numele și prenumele

Funcția

Semnătura

Data

L.S.

Aprobat de Administrația Fondului pentru Mediu

Președinte

Numele și prenumele

Semnătura

L.S.

Direcția economică

Director

Numele și prenumele

Semnătura

Direcția implementare proiecte

Director

Numele și prenumele

Semnătura

Serviciul implementare

Șef serviciu

Numele și prenumele

Semnătura

Referent de specialitate

Numele și prenumele

Semnătura

Formular de raportare pentru comercianții validați în cadrul Programului național de înlocuire a echipamentelor electrice și electronice uzate cu unele mai performante din punct de vedere energetic**Tabelul nr. 1**

Comerciant	CUI	Punct de lucru	Producător*	Nr. de înregistrare în Registrul producătorilor de EEE	Tip EEE**	Marca	Cod produs	Clasa energetică
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)
Total								

* În cazul în care comerciantul are contract cu mai mulți producători, se vor completa informațiile pentru fiecare producător în parte.

- **a) mașini de spălat rufe cu eficiența energetică A++;
b) mașini de spălat rufe cu eficiența energetică A+++;
c) mașini de spălat vase cu eficiența energetică A++;
d) mașini de spălat vase cu eficiența energetică A+++;
e) aparate de aer condiționat, inclusiv aparate de aer condiționat portabile, cu eficiența energetică la răcire A+++ / A++;
f) frigider/combine frigorifice/lăzi frigorifice/congelatoare cu eficiența energetică A++;
g) frigider/combine frigorifice/lăzi frigorifice/congelatoare cu eficiența energetică A+++;
h) televizoare cu eficiența energetică A și A+;
i) televizoare cu eficiența energetică A++ și A+++.

Tabelul nr. 2

Comerciant	CUI	Punct de lucru	Colector*	Categoriile de echipamente electrice și electronice uzate**	Cantități de echipamente electrice și electronice uzate preluate	
					Număr unități	Tone
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)
Total						

* În cazul în care comerciantul are contract cu mai mulți colectori, se vor completa cantitățile pentru fiecare colector în parte.

- **a) mașini de spălat rufe cu eficiența energetică A++;
b) mașini de spălat rufe cu eficiența energetică A+++;
c) mașini de spălat vase cu eficiența energetică A++;
d) mașini de spălat vase cu eficiența energetică A+++;
e) aparate de aer condiționat, inclusiv aparate de aer condiționat portabile, cu eficiența energetică la răcire A+++ / A++;
f) frigider/combine frigorifice/lăzi frigorifice/congelatoare cu eficiența energetică A++;
g) frigider/combine frigorifice/lăzi frigorifice/congelatoare cu eficiența energetică A+++;
h) televizoare cu eficiența energetică A și A+;
i) televizoare cu eficiența energetică A++ și A+++.

Subsemnatul declar că informațiile furnizate sunt adevărate.

Data

Reprezentant legal,

.....
(nume și funcție, semnătura)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

